

Bilag 5

RÅDETS DIREKTIV 93/98/EØF

af 29. oktober 1993.

om harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, samt artikel 66 og 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker og den internationale konvention om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender (Rom-konventionen) er der kun fastsat minimumsbeskyttelsesperioder for de deri omhandlede rettigheder, og det står således de kontraherende stater frit for at fastsætte længere beskyttelsesperioder; nogle medlemsstater har gjort brug af denne mulighed; endvidere har nogle medlemsstater ikke tilsluttet sig Rom-konventionen;

(2) de nationale lovgivninger vedrørende beskyttelsestiden for ophavsret og beslægtede rettigheder indeholder derfor en række indbyrdes forskelle, der kan hæmme frie varebevægelser og fri udveksling af tjenesteydelser samt fordreje konkurrencevilkårene inden for det fælles marked; for at sikre et velfungerende indre marked bør medlemsstaternes lovgivninger derfor harmoniseres, således at beskyttelsestiden bliver ens inden for hele Fællesskabet;

(3) det er ikke kun den egentlige beskyttelsestid, der bør harmoniseres, men også visse nærmere bestemmelser i forbindelse hermed, såsom fra hvilket tidspunkt beskyttelsestiden beregnes;

(4) dette direktivs bestemmelser berører ikke medlemsstaternes anvendelse af artikel 14 bis, stk. 2, litra b), c) og d), og stk. 3, i Bernerkonventionen;

(5) formålet med den i Bernerkonventionen fastsatte minimumsbeskyttelsestid på 50 år efter ophavsmandens død var at beskytte ophavsmanden og dennes to næste generationer; den gennemsnitlige levetid i Fællesskabet er blevet forlænget så meget, at denne beskyttelsestid ikke længere er tilstrækkelig til at dække to generationer;

(6) nogle medlemsstater har forlænget beskyttelsestiden ud over 50 år efter ophavsmandens død for at opveje de virkninger, som verdenskrigene har haft for udnyttelsen af værkerne;

(7) hvad angår beskyttelsestiden for beslægtede rettigheder har nogle medlemsstater indført en beskyttelsestid på 50 år efter et værks lovligt udgivelse eller lovligt offentliggørelse;

(8) ifølge den holdning, Fællesskabet har indtaget med henblik på forhandlingerne under Uruguay-runden inden for rammerne af den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT), bør beskyttelsestiden for fremstillere af fonogrammer være 50 år efter den første udgivelse;

(9) beskyttelse af velerhvervede rettigheder hører til de almindelige retsprincipper, der gælder inden for Fællesskabets retsorden; en harmonisering af beskyttelsestiden for ophavsret og beslægtede rettigheder må således ikke gøre indgreb i den beskyttelse, som rettighedshavere for øjeblikket nyder inden for Fællesskabet; for at begrænse virkningerne af overgangsforanstaltningerne til et minimum, og for at det indre marked kan fungere i praksis, bør beskyttelsestiden harmoniseres på grundlag af lange beskyttelsesperioder;

(10) i sin meddelelse af 17. januar 1991 »Opfølgning af grønbogen — Kommissionens arbejdsprogram inden for ophavsret og beslægtede rettigheder« understreger Kommissionen, at harmoniseringen af ophavsretten og beslægtede rettigheder bør gennemføres på et højt beskyttelsesniveau, da disse rettigheder er grundlaget for intellektuel kreativ virksomhed, og at beskyttelsen heraf kan sikre opretholdelse og udvikling af kreativiteten til gavn

⁽¹⁾ EFT nr. C 92 af 11. 4. 1992, s. 6, og EFT nr. C 27 af 30. 1. 1993, s. 7.

⁽²⁾ EFT nr. C 337 af 21. 12. 1992, s. 205, og afgørelse af 27. oktober 1993 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

⁽³⁾ EFT nr. C 287 af 4. 11. 1992, s. 53.